

Journalistikken i Psykologtidsskriftet lest med kritisk blikk av utenforstående aktører

Hos naboene

Odd Volden
brukeraktivist

Kan Psykologtidsskriftet bidra til å løfte den norske psykisk helse-journalistikken?

Leserombudet skal primært konsentrere seg om Psykologtidsskriftets journalistikk. Slik sett driver leserombudet kontinuerlig revisjon og bidrar til at tidsskriftet forhåpentligvis har gått inn i det nye året med enda rakere rygg.

Men psykologenes tidsskrift er ikke en øde øy. En meningsfull kritikk av tidsskriftets journalistikk kan bare finne sted om man iblant løfter blikket og skjeler til hvordan andre journalister og redaksjoner løser sine oppdrag. Jeg tillater meg derfor i denne utgaven av Leserombudet å kikke over gjerdet til noen av naboene.

Den verste unnlatesyndnen på feltet begås uavlatelig av redaksjonene i norske riksaviser. Jeg har i femten år lett relativt systematisk etter oppslag om hvordan psykisk helsearbeid organiseres i andre deler av verden. Jeg kan ikke huske å ha funnet en eneste artikkel av dette slaget, til tross for at vi snakker om en stor og vedvarende økonomisk og samfunnsmessig utfordring, i Norge, og i verden for øvrig, og til tross for at dette er en type journalistikk som uten tvil ligger i løypa til Morgenbladet, Klassekampen, Dagsavisen og Aftenposten, og magasinene til Aftenposten, Dagbladet og Dagens Næringsliv.

Det er dypt problematisk, ettersom det skaper en underliggende forståelse av at alle problemer, utfordringer og endringer i feltet er «nye og norske»: Hvis ikke *vi* har løst dem, er det fordi de er uløselige, fordi vi ikke har prøvd hardt nok, fordi vi mangler penger, fordi vi mangler fagfolk, eller fordi vi mangler *de rette* fagfolkene.

Jeg har ikke lest Psykologtidsskriftet lenge nok og grundig nok til å kunne si noe om hvorvidt også denne redaksjonen bør ta en tur i skriftestolen, men jeg har merket meg at sjefredaktøren er seg bevisst tidsskriftets rolle som dagsordensetter for dagspressen. Tidsskriftets redaksjon bør kanskje sjekke om de har et sterkt nok internasjonalt perspektiv til også å kunne sette dagsorden for slike spørsmål.

Det andre problemet jeg vil peke på, har det tatt meg lengre tid å formulere. Forholdet mellom uavhengige journalister og kommunikasjons- og informasjonsmedarbeidere har vært debattert lenge, på overordnet nivå. Men hvordan er situasjonen på psykisk helse-feltet?

Mental Helse, Rådet for psykisk helse, Stiftelsen Psykiatrisk Opplysning, Nasjonalt senter for erfaringskompetanse innen psykisk helse og NAPHA holder seg alle med journalister og/eller informasjonsmedarbeidere. Er disse tydelige nok på hvilken rolle de har? For seg selv, for arbeidsgiveren, for myndighetene og for leserne?

Jeg er ikke sikker på det. Jeg har nylig sett et par stygge eksempler på noe som sikkert blir vurdert som godt informasjonshåndverk, men som samtidig representerer kritikkløs samlebåndsjournalistikk. Dette får jeg eventuelt konkretisere i en annen sammenheng, men det skal nevnes her, fordi det hører hjemme i en kontekstualisering av Psykologtidsskriftets journalistikk.

Det er mye skattepenger i omløp i det norske psykiske helsefeltet. Samhandling er en klar politisk føring. Det går an å hevde at Psykologtidsskriftet, som den flinkeste jenta i klassen, bør ta et initiativ

i retning av å løfte den norske psykisk helse-journalistikken; både den vi finner i riksmidlene, og i fagpressen. ×